

Sv. Alberta draudzes ziņas

2022. gada Advents * Nr. 134

Slavēts Kristus!

Ir sācies šī gada pēdējais mēnesis ar liturģiskajām Adventa laika svinībām. Pirmajā Adventa svētdienā Jēzus mūs aicināja apzināties, ka šīs pasaules lietu kārtība ir gaistoša un pārejoša, kaut arī ļoti pievilcīga. Jēzus mūs aicina būt modriem par savām izvēlēm, lai līdzīgi kā Noasa dienās neatnāktu plūdi - grēks, ciešanas un spaidi, kam mēs nespētu pretoties. Lai Adventa laiks būtu labi izdzīvots - kā vēlēšanās sastapties ar Kungu savas ikdienas izvēlēs, nevis tikai svētdienas dievkalpojumā.

Otrajā Adventa svētdienā mēs dzirdam Jāni Kristītāju ar savu skaļo saucienu: ***Gatavojiet Kunga ceļu, dariet taisnas***

Viņa takas! Jānis Kristītājs tuksnesī un pie Jordānas upes krastiem domāja par savas tautas morāli - garīgo pulsu, kāds tas ir. Jo, ja atnāks sen pravietotais Mesija – Kristus, bet tauta nemaz neilgojas, negaida, nav spējīga Viņu uzņemt, ko tad darīs Dievs? Vai tad cilvēku Dievs glābj ar varu? Svētajam Jānim bija jācenšas to novērst, taču drīzāk Dievs caur viņu uzrunāja tautas sirdi un veica šos neparastos šķīstīšanas rituālus Jordānas ūdeņos, kas bija par augsnī Kunga atnākšanai. Mums Kristītāja balss var būt par jautājumu, vai es ticu Jēzum kā mans dzīves Mesijai un gaidu uz Viņa atnākšanu?

Trešajā Adventa svētdienā mūs uzrunā apustulis Jēkabs ar vārdiem: *“Esiet pacietīgi arī jūs un stipriniet savu sirdi, jo Kunga atnākšana jau ir tuvu”*. Tālāk un vēl spēcīgāk apustulis mudina nesūdzēties un netiesāt ticības brāļus, jo *“lūk, tiesnesis jau stāv pie durvīm”*. Advents ir Kunga, Karaļa un Tiesneša gaidīšanas laiks nevis kādā nezināmā nākotnē, jo Viņš ir jau pie durvīm... Vai šajā laikā esmu izlīdzis ar kādu brāli, māsu un lūdzis piedošanu?

Ceturtajā Adventa svētdienā (un varbūt mūsu dzīves naktī) mēs, līdzīgi kā Sv. Jāzeps, varēsim sadzirdēt eņģeļa balsi: ***“Jāzep, Dāvida dēls nebīsties pieņemt savu sievu Mariju, jo kas viņā dzimis, Tas ir no Svētā Gara”***. Vari Jāzēpa vārda vietā ielikt arī savu vārdu un Marijas vārda vietā vari ielikt vārdu *Baznīca*, jo to viņa arī nozīmē. Baznīca šeit ir nevis celtne, bet kopiena, nevis institūcija, bet Kristus Mistiskā Miesa. Nebaidies no Baznīcas, mīli to, kop to un rūpējies par to!

Novēlu Jums priecīgus un mierpilnus Kunga Jēzus Dzimšanas svētkus!

pr. Krišjānis

Lūgšana un žēlsirdības darbi – ceļš, kas mūs ved pie Jēzus

“Tuvība” un “modrība” bija divi atslēgas vārdi, kuriem pievērsās pāvests, pirmajā Adventa svētdienā, Svētā Pētera bazilikā. Svētie Raksti runā par Kunga tuvumu un aicina mūs būt nomodā, lūdzoties un darot žēlsirdības darbus. “Kad Baznīca pielūdz Dievu un kalpo tuvākajam, nedzīvo naktī”, sacīja Francisks.

Advents ir laiks, kad jāpiemin Dieva, kurš nonāca pie mums, tuvums – sacīja pāvests. Pirmais ticības solis pastāv tanī, ka mēs sakām Kungam, ka Viņš mums ir vajadzīgs, ka mums ir vajadzīga Viņa klātbūtne. Dievs sevi neuzspiež, Viņš grib būt mums tuvs un Viņš mums piedāvā savu klātbūtni. Mums vajadzētu nenogurstoši atkārtot, sakot, lai Viņš nāk. Francisks norādīja, ka iesākot katru jauno dienu, mēs varam teikt: “Nāc, Jēzu!” Mēs varam to teikt pirms katras tikšanās, mācībām, darba un lēmumu pieņemšanas, kā arī svarīgos brīžos un pārbaudījumu momentos.

Mēs saglabāsim modrību tad, ja piesauksim Kungu. Mums visu laiku ir jābūt nomodā. Kļūda, ko mēs savā dzīvē pieļaujam, ir tā, ka esam izklaidīgi ar tūkstoš dažādām lietām un nepamanām Dieva klātbūtni. Tādā veidā pastāv risks, ka varam pazaudēt pašu galveno – brīdināja pāvests.

“Neskatoties uz to, ka mēs piedzīvojam tumsu un pagurumu, nezaudēsim drosmi!”

Nakts paies, Kungs, kurš par mums nomira pie krusta, celsies augšā. Būt nomodā nozīmē to gaidīt – skaidroja Svētais tēvs. Tas nozīmē neļauties mazdūšībai, bet dzīvot cerībā.

“Ja jau mēs tiekam gaidīti Debesīs, tad kādēļ dzīvot ar laicīgām pretenzijām?”

Kādēļ sevi mocīt, dzenoties pēc kripatiņas naudas, slavas, panākumiem – pēc

visām šīm lietām, kas pait? Kādēļ zaudēt laiku, žēlojoties par nakti, ja mūs gaida dienas gaismā? – jautāja pāvests.

Homīlijas turpinājumā Francisks brīdināja, lai sargājamies no remdenuma miega. Viņš atzina, ka ir grūti palikt nomodā. To jau parāda apustuļi ar savu piemēru. Parasti mēs esam pakļauti diviem riskiem – remdenumam un vienaldzībai. Pirmais uznāk tad, kad aizmirstam pirmo mīlestību un ejam uz priekšu pēc inerces, nedomājot vairs ne par ko citu kā tikai par to, lai varētu mierīgi dzīvot – skaidroja pāvests. Taču bez šīs mīlestības uz Dievu dedzības, mēs kļūstam remdeni, pasaulīgi. To varam pārvarēt ar ticību, jo ticība ir remdenības pretstats. Ticēt nozīmē dedzīgi ilgoties pēc Dieva, drosmīgi turpināt atgriešanās ceļu, uzdrošināties mīlēt, vienmēr iet uz priekšu.

“Ticība nav nomierinošais līdzeklis tam, kurš ir stresains. Tā ir degoša uguns.”

Tādēļ Jēzus vairāk par visu ienīst tieši remdenumu (sal At 3, 16). Turpinājumā Svētais tēvs norādīja, ka, lai mēs neklūtu remdeni, mums ir jālūdzas. Lūgties nozīmē iedegt nakts tumsā gaismu. Pateicoties lūgšanai, Dievs var mums būt tuvs. Tādēļ lūgšana atbrīvo no vientulības un sniedz cerību. Lūgšana ir mūsu dzīvības skābeklis.

Atgriežoties pie vienaldzības miega, pāvests atzina, ka tad, kad kļūstam vienaldzīgi, mums ir tendence par visu sūdzēties, justies upura lomā. Kad mēs riņķojam tikai ap sevi un savām vajadzībām, tad mūsu sirdī iestājas tumsa. Šķiet, ka šodien šī nakts tumsa ir apņēmusi daudzus – tos, kuri visu pieprasa sev, bet par citiem neinteresējas.

Pretinde vienaldzības miegam ir modrība tuvākmīlestībā. Pāvests uzsvēra, ka, ja mēs nemīlam savu tuvāko, ja mums nav tuvākmīlestības, mēs nevaram būt kristieši. Kādam var likties, ka līdzjūtības jušanai, palīdzības sniegšanai, kalpošanai nav nekādas jēgas. Francisks atgādināja, ka, īstenībā, tās ir vienīgās lietas, kas vainagojas ar uzvaru, jo tādējādi mēs vēršamies uz nākotni, uz Kunga dienu, kad viss būs pagājis un paliks tikai mīlestība. Mēs tuvojamies Kungam ar žēlsirdības darbiem – viņš uzsvēra.

Žēlsirdības darbi ir ceļš, kas ved mūs uz satikšanos ar Jēzu. Kad Baznīca pielūdz Dievu un kalpo tuvākajam, nedzīvo naktī. Noslēgumā Svētais tēvs lūdzās, lai nāk Kungs Jēzus un ļauj mums sajust vēlmi lūgties un vajadzību mīlēt.

<https://www.vaticannews.va/lv/pavests/news/2020>

Jānis Evertovskis – Vatikāns

Rīgas arhidiecēzes sinodālās pieredzes sintēze

(turpinājums)

5. LITURĢIJAS SVINĪBAS

Liela daļa SC dalībnieku savās atbildēs uzsvēruši Euharistijas nozīmi, t.sk., uztverot Svēto Misi kā ticības kulminācijas virsotni/punktu, kā dzīvības avotu, kā Debesu valstību uz zemes. Dažkārt atsevišķi tiek izcelts kāds Svētās Mises elements, kas cilvēkus stiprina vai kurā viņi īpaši piedzīvo Dieva klātbūtni, Svētā Gara spēku, vienotību – piemēram, lūgšana “Tēvs Mūsu” vai konsekrācija. Daudzi uzsver Sakramentu neredzamo žēlastību, ko izjūt kā spēka avotu savā ikdienā. Pieņemot Sakramentus un kalpot Svētās Mises laikā ir daudzu respondentu prieka un laimes piedzīvojums, kas saņemts no Svētā Gara. Vairāki cilvēki norādījuši, ka personiskāk un dziļāk izdzīvot Svētās Mises skaistumu var tad, kad to svin sveču gaismā un baznīca ir izrotāta atbilstoši liturģiskajiem notikumiem.

Daudzi aptaujātie ticīgie norāda, ka dievnamā vēlētos dzirdēt mūziku, kas uzmundrina un piepilda ar Svētā Gara prieku. Liela daļa atzīst, ka tā viņiem šķiet vienveidīga, bieži – arī piezemējoša un sērīga un neatbilst Evaņģēlija priekam. Tiek uzsvērts, ka profesionālu dziedātāju koris nodrošina muzikālā izpildījuma kvalitāti, taču var arī padarīt dievkalpojumu līdzīgu koncertam. Katoļi mēdz viesoties citu konfesiju dievkalpojumos, piedzīvojot Svētā Gara dzīvību un prieku, un citās konfesijās gūtā pieredze liecina, ka slavēšanas mūzika ģitāras vai citu instrumentu

pavadījumā uzrunā daudzus – gan jauniešus, gan pieaugušos. Var secināt, ka jāņem vērā atšķirīgu paaudžu un dažādu pieredžu draudzes locekļu intereses un jāgādā par mūzikas stilu un instrumentu dažādību (ģitāra, džamba,

saksafons u. c.).

Būtiska nozīme šajā spriedzes pilnajā, ar informāciju noslogotajā laikā ir gan sprediķu formai, gan saturam. Daļā komentāru atzinīgi novērtēti priesteru ieteikumi un uzrunas. Vairāki respondenti uzsvēruši, ka ieklausās priesteru sprediķos un Svētais Gars uzrunā tieši caur tiem. Dažkārt sprediķi ir cilvēku pārdzīvojumiem pietuvināti, un Svētā Gara klātbūtne aizskar tādā mērā, ka pēc tiem jūtama garīga atbrīvošana.

Tomēr viena daļa respondentu atzīst, ka bieži sprediķi ir pārāk teorētiski un garlaicīgi. Cilvēki vēlas sadzirdēt to, kas skar sirdi, viņu privāto telpu, kas saistās ar viņu ikdienu. Turklāt ļoti svarīgi, lai dzirdētais sniegtu mierinājumu un dotu cerību ikvienam. Citi negatīvo pieredzi saista ar moralizējošiem sprediķiem, tajos paustu tiesājošu vai nosodošu attieksmi pret kādu grupu vai indivīdu. Citējot kādus piemērus, tas “nokauj garu” un liek “ierauties sevī”, nesniedzot motivāciju mainīties. Tāda pieredze uztverama kā aicinājums apgūt cilvēku psiholoģiskos mehānismus un emocionālās inteligences nozīmi, kā arī sadraudzībā ar Svēto Garu mācīties ar runāto vārdu pieskarties cilvēka garam. Tam palīdzēt attīstīties, kā dažos komentāros sacīts, Svētā Gara pārdabiskās dāvanas, kas atklājas un darbojas kopā lūdzoties lūgšanu grupās. Turklāt, personiska ieklausīšanās var palīdzēt arī sadzirdēt, pēc kā alkst cilvēku sirdis un kas būtu jāakcentē sprediķos. Kādā komentārā norādīts, ka bieži sprediķos tiek runāts par vispārīgiem tematiem, taču priesteriem būtu

vairāk jāizmanto iespēja skaidrot Svētajā Misē lasīto Dieva Vārdu, pasludināt Evaņģēliju un aplūkot arī Katoļu Baznīcas Katehismu un Baznīcas baušļus, jo katoļu vidū šajos jautājumos valda uzskatu dažādība.

Kādā atbildē norādīts, ka nepieciešams cilvēkus iepazīstināt ar bīskapu noteiktajām rita izpildes darbībām, jo daudzi par tām šobrīd nav informēti. Parādās arī viedoklis, ka Svētās Mises ietvaros varētu sprediķot, liecināt laji un misionāri, kuri nav garīdznieki, pievēršoties tematiem, kas viņiem tuvi un pazīstami un balstās Evaņģēlijā,

jo viņi dažkārt kādu konkrētu tematu spēj pasniegt personiskāk un tiešāk, balstoties savā personiskajā pieredzē.

Priesteru fokusgrupās pausts, ka svarīga ir priesteru lūgšanas attieksme Svētās Mises laikā, turklāt izdzīvojot to ar sākuma un beigu dziesmām un paliekot tautas priekšā, lai rādītu piemēru lūgšanā. Priestera garīgā dzīve, dziļas attiecības ar Dievu var būt pamats tam, lai Svētais Gars pieskartos draudzei, kā to uzsver vairāki respondenti. Daži atzinuši, ka Svētajā Misē atmosfēru iespaido garīdznieka noskaņojums, ko ticīgie mēdz pārņemt – “ja viņš smaida, tad ir labi, ja nesmaida, paliek neērti un ir bail”.

Jāpiebilst, ka starp materiāliem atrodamas arī trīs atsevišķi iesniegtas vēstules, kurās cilvēki izsaka vēlmi rast iespēju biežāk svinēt tradicionālo latīņu Svēto Misi.

6. DIALOGS BAZNĪCĀ UN SABIEDRĪBĀ

Svētā Gara gudrība un vadība ir īpaši nepieciešama Baznīcas saziņā ar grupām ārpus Baznīcas, ar kurām līdz šim nav izdevies veidot attiecības. Ir jāatrod veids, kā ar tām komunicēt, kā runāt par garīgiem jautājumiem, kā sadarboties, un jānoskaidro, ko Baznīca katrai no tām var piedāvāt. Respondenti atzīmē, ka komunikācijā ar pasauli būtiska ir tādu vārdu, frāžu izvēle, kas nav tūri teoloģiski termini vai “kristīgais žargons”. Svarīgi apgūt saziņas veidu, kas cilvēkus piesaista un raisa vēlmi diskutēt. Fokusgrupās cilvēki, kas ar Baznīcu nav cieši saistīti, iebilda pret moralizējošo toni, kādā kristieši mēdz runāt par grēka postošo dabu, kristīgajām vērtībām un patiesību. Baznīca cenšas pavēstīt savu redzējumu un piedāvāt risinājumus, taču sabiedrība bieži nespēj to uztvert komunikācijas veida dēļ; kāds respondents raksta: “Sabiedrība mūs redz kā suni uz siena kaudzes – apstrīdam jautājumus, bet kā vienota Baznīca nepiedāvājam risinājumus.” Ir svarīgi lūgt Svētajam Garam drosmi un gudrību, lai runātu patiesību mīlestībā, īpaši par tiem jautājumiem, kas mūsdienu sabiedrībā radījuši neuzticēšanos Baznīcai.

Pieaugot sekularizācijai un vienlaikus Baznīcai medijos nereti tiekot reprezentētai negatīvos kontekstos, daudzi uz to raugās arvien skeptiskāk vai pat ar nicinājumu. Līdz ar to cilvēki, kuri atklāti pauž piederību kristietībai un Baznīcai, reizēm sastopas ar neizpratni vai izsmieklu. To īpaši sāpīgi izjūt bērni un jaunieši, kas piedzīvo mobingu skolā vai apcelšanu draugu vidū savas ticības dēļ.

Vienlaikus daļai sabiedrības Baznīcas viedoklis joprojām ir aktuāls un svarīgs. Tas, ka to galvenokārt pārstāv bīskaps, kā norādīts vairākās anketās, ir gan droši, gan pašsaprotami, jo viņa autoritāte liek sabiedrībai ieklausīties vērīgāk. Tomēr saņemti arī ieteikumi, ka daudzās situācijās skaidru, dziļu, sabiedrībai izprotamu un pieņemamu skatījumu varētu

sniegt gan citi garīdznieki, gan dziļi ticīgi, aktīvi laji, ja viņi ir kompetenti konkrētajā jomā. Anketās lasāmas arī pārdomas par Latvijas sabiedrībā publiski apspriesto “tradicionālo ģimeņu” jautājumu. Baznīca izklāsta savu pārliecību par ģimenes definīciju, taču piedāvā pārāk maz risinājumu sabiedrībai, lai ģimenes veidotu un stiprinātu un lai tās gan kopā, gan katrs ģimenes loceklis individuāli varētu saņemt ne tikai padomus un lūgšanas, bet arī dziedināšanu.

Pievēršoties evaņģelizācijai sabiedrībā, vieni norāda, ka jau sludina Labo Vēsti, citi – ka pietrūkst drosmes un atbalsta, lai to darītu. Ticīgie saņem visai maz iedrošinājuma vai arī nespēj liecināt par Dieva mīlestības pieredzi un Kristu ar saviem pieredzes stāstiem sabiedrībā, lai arī apzinās, ka tas būtu ļoti nepieciešams. Cilvēkiem vajag paraugu un citu cilvēku liecības par augļiem, kādus viņi pieredzējuši evaņģelizācijas laikā.

Svarīgi ir arī praktiskie risinājumi, kā ieaicināt jaunpienācējus Baznīcā. Sabiedrība ārpus Baznīcas maz zina par iespējām iesaistīties un saņemt atbalstu (piemēram, saderināto un iemīļējušos kursi, “Alfa kursi”, Kānas brālība, dziedināšanas programmas, atkarīgo rehabilitācijas centri). Jādomā, kā par šādām iespējām informēt cilvēkus ārpus Baznīcas vides un kā tās darīt pieejamākas. Turklāt svarīgi kopīgajā ceļā nostiprināt Svētā Gara dāvanas, kas nepieciešamas katram kalpojumam, un neturēties tikai pie risinājuma, ko ilgstoši nodrošina konkrēti cilvēki, bet satikties ar visiem, kas saistīti ar šo kalpošanas jomu un vēlētos iesaistīties, tādējādi atklājot, kā Svētais Gars vēlas vadīt un darboties tieši šajā laika posmā, sabiedrībā ar šā laika domāšanu un uztveri.

Sinodālā gada ietvaros notika tikšanās arī LGBT aktīvistu grupu. Šī tikšanās ļāva noprast, ka savas seksuālās orientācijas dēļ piedzīvo atstumtību gan sabiedrībā, gan Baznīcā, tāpēc vēl jo vairāk vēlas tapt saprasti un pieņemti. Jāpiebilst, ka šīs tikšanās ietvaros netika pārrunāti jautājumi, kas saistīti ar morālajiem aktiem. Jānorāda, ka pāris reizes anketās tika izteikts nosodījums LGBT, feministiem u.c. uzsverot, ka Baznīca ir pārāk pielaidīga un atvērta viņu viedokļiem.

Vēl jāmin kāds būtisks aspekts, ka pēdējā laikā cilvēki aizvien vairāk sastopas ar citu reliģiju pārstāvjiem (jūdi, hinduisti, budisti, islamisti). Ir ģimenes, kurās kāds no ģimenes locekļiem pieder kādai no nekristīgajām reliģijām. Tāpēc baznīcās svarīgi diskutēt un atklāt, kā runāt un kā attiekties pret citām reliģijām, un kā sarunu veidot arī ar neticīgiem cilvēkiem. Dažos komentāros minēts, ka cilvēki ārpus draudzes dzīves ticīgajiem iesaka apmeklēt ezotēriskas un okultisma prakses, kuras būtu jāskaidro no kristīgās ticības viedokļa.

<https://katolis.lv/2022/09/rigas-arhidiacezes-sinodalas-pieredzes-sinteze/>
(turpinājums sekos)

Ahibīskapa vizitācija mūsu draudzē

13.novembra rīts bija pilns noslēpumainības un brīnišķīgas rudens saules. Tas pavairoja mūsu prieku par gaidāmo arhibīskapa Zbigņeva Stankeviča vizitāciju mūsu draudzē. Svinot draudzes aizbildņa sv. Alberta svētkus, kā draudze varējām izdzīvot lielāku vienotību ar Baznīcu, jo Arhibīskaps ir tam redzama zīme.

Sv. Mise iesākās ar svinīgu procesiju un skaistu kora dziedājumu “ Ecce sacerdos magnum”. Un šī svinīguma sajūta un prieks turpinājās visu dienu.

Draudzes dzīvīgumu varēja pamanīt pēc ministrantiem, kas piekalpoja sv. Mises laikā un Dieva tautas, kas piepildīja baznīcu, un protams pēc bērnu čalām baznīcas bērnu rotaļu stūrītī. Pats svarīgākais notikums šīs liturģijas laikā, bija tas, ka četri jaunieši saņēma Iestiprināšanas sakramentu, kļūstot par pilntiesīgiem Kristus lieciniekiem ikdienas dzīvē.

Ejot Sinodālā ceļa pēdās, vienotību piedzīvojam arī sēžoties pie kopīga pusdienu galda, jo bija draudzes dažādu grupu pārstāvji, kas jautri čaloja pie kopīgā galda, savstarpēji iepazīstoties un daloties ar savu dzīves pieredzi, kas bija dažāda un bagātinoša.

Vēl jāpiemin mūs draudzes specifika. Un tā ir Neokatehumenālā ceļa kopiena, kas arī draudzes vārdā apsveica Arhibīskapu un beigās viņu izpildījumā izskanēja dziesma : *Augšāmcēlies ir Kungs!*

Arhibīskaps homīlijā uzsvēra, cik svarīgi ir attīstīt savus talantus, sevišķi jauniešus viņš aicināja uz labu izglītību, atsaucoties uz Evaņģēlija fragmentu par strādniekiem, kuri savam kungam atnesa pavairotos talantus.

Piedzīvojot kopīgi šos garīgos svētkus, novēlu turpināt iet šo vienotības ceļu, savstarpēji ieklausoties citam citā un kopīgi bagātinot mūsu draudzi un rūpējoties par tās tālāku izaugsmi un dzīvīgumu, lai ikviens savu talantu ietvaros atrastu savu vietu un varētu iesaistīties un

kalpot draudzē, tā kopīgi būvējot vienu kato-lisku Baznīcu!

Marika

Liturgiskais Kalendārs

4.decembris - **Adventa II svētdiena.** - Sv. Misi plkst. 11.00
translēs Latvijas televīzija.

8.decembris, ceturtdiena – **Vissvētākās Jaunavas Marijas
Bezvainīgā Ieņemšana, lieli svētki.**

Sv. Mises: 8.00, 11.00 un 18.00

Rorātmises Dievmātes godam

Adventa laikā **trešdienās un sestdienās** līdz 16.
decembrim Svētās Mises plkst. 8:00.

Oblātes Ziemassvētku vigīlijai

var iegādāties Adventa svētdienās pie draudzes
grāmatu galda vai darbdienās draudzes sakristejā.

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

Sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

Svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7.00 – 12.00 un 17.00 – 19.00

Sestdienās:

7.00 – 12.00 un 16.00 – 18.00

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

Pēc Sv. Misēm:

plkst. 10:00 - 11:00; 12:00 – 13:00.

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

Pēc Sv. Mises no 9:00 līdz 10:00

Prāvests:

Krišjānis Dambergs OFMCap

tālr.: **2 677 56 79**

e-pasts: br.krisjanis@gmail.com

Vikārs:

Jānis Savickis OFMCap

tālr.: **2 001 12 75**

e-pasts: br.janis@gmail.com

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis
Teksta salicēja: Marika Lotaņuka
Teksta korektore: Rūta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

**ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !**

***Dievkalpojumu kārtība Ziemassvētku laikā
Rīgas sv. Alberta Romas katoļu baznīcā
2022./ 2023.gadā***

- 24.decembris, sestdiena – **Mūsu Kunga Jēzus Kristus
dzimšanas svētku Vigīlija: Sv.Mise 18.00 un 23.00
Ganiņu Sv.Mise**
- 25.decembris, svētdiena - **Mūsu Kunga Jēzus Kristus
dzimšanas lielie svētki.**
Svētās Mises: 9.00 , 11.00 , 13.00 (KR) un 18.00
- 26.decembris, pirmdiena - **Sv. Stefans, pirmmoceklis, svētki.**
Svētās Mises: 8.00 un 18.00
- 27.decembris, otrdiena – **Sv. Apustulis un evaņģēlists Jānis,
svētki. (sv. Jāņa godam vīna un sulu svētīšana)**
Svētās Mises: 8.00 un 18.00
- 28.decembris, trešdiena – **Sv. Nevainīgo Bērniņu, mocekļu
svētki.**
Svētās Mises: 8.00 un 18.00
- 30.decembris, piektdiena - **Sv. Ģimenes – Jēzus, Marijas un
Jāzepa svētki.**
Svētās Mises: 8.00 un 18.00 - **svētība bērniem**
- 31.decembris, sestdiena - Svētās Mise: 8.00 **un pateicības
Svētā Mise vecā gada noslēgumā - 17.00 (Vissvētākās
Jaunavas Marijas, Dieva Mātes godam)**
- 1.janvāris, svētdiena - Vissvētākās Jaunavas Marijas, Dieva
Mātes lielie svētki.**
Svētās Mises: 9.00 , 11.00, 13.00 (KR) un 18.00
- 6.janvāris, piektdiena – Kunga Epifānija, lieli svētki.**
Svētās Mises: 8.00, 11.00 un 18.00
- 8.janvāris, svētdiena – Kunga kristīšana.**
Svētās Mises: 9.00 , 11.00 , 13.00 (KR) un 18.00